

Vold i Nære Relationer – Afsnit 2: At se det usynlige – sådan opspores volden

Resumé

Hvordan tager man den svære samtale: “Er du udsat for vold?” I dette afsnit besøger vi Frederiksberg Rådhus, hvor medarbejdere arbejder systematisk med at opspore vold i nære relationer og udvikle en beredskabsplan. Vi hører om barrierer i mødet med borgeren, om hvorfor tydelige handleveje giver tryghed – og vi får fire konkrete trin fra Lev Uden Vold til selve samtalen.

Medvirkende

- **Vært:** Sidsel Høgh Engqvist, Social- og Boligstyrelsen
- **Journalist/fortæller:** Anette Lilleøre
- **Tovholder på voldsområdet:** Mille Wolff Bengtsen*, Frederiksberg Kommune
- **Fremskudt sagsbehandler:** Mette Windfeldt*, Frederiksberg Kommune
- **Chef for viden- og formidling:** Louise Glerup Aner*, Lev Uden Vold
- **Journalist (i outro):** Anders Guldberg

*Note: De angivne personer har efter optagelsen skiftet jobfunktion/arbejdssted.

Sådan læses transskriptionen:

- Hver replik angiver navn og rolle (fx “Sidsel Høgh Engqvist (Vært)”).
- *Kursiv markere reportage eller citater fra anden type bånd fx YouTube*

Transskription

Sidsel Høgh Engqvist (Vært)

Du lytter til en podcast om vold i nære relationer.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Så er jeg på vej til Frederiksberg Rådhus en tidlig onsdag morgen. Og det er jeg, fordi sidste gang var vi i Skive, som har formået at lave en beredskabsplan mod vold i nære relationer. Og jeg er nysgerrig på, hvordan man et helt andet sted i landet arbejder med vold i nære relationer.

Og hvilken forskel det gør for medarbejdere at have den her plan. Fordi helt ærligt, så må det være noget af det mest grænseoverskridende at spørge et menneske indtil, om de bliver udsat for vold af den ene eller den anden slags. Og det er altså derfor, jeg lige så stille nærmer mig Frederiksberg Rådhus.

Sidsel Høgh Engqvist (Vært)

Vold i nære relationer kan forekomme alle steder. I Skio, Helsingør, på Frederiksberg, psykisk vold, digital vold, seksuel vold, økonomisk vold, fysisk vold eller andre former for vold.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Nu er jeg lige kommet forbi retten på Frederiksberg.

Sidsel Høgh Engqvist (Vært)

For vold findes alle steder og kommer i mange former.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Og det fik mig bare til at tænke på den her nyhedshistorie, jeg læste med en dansk kendis, som faktisk er blevet sigtet for vold i nære relationer. Lige præcis herinde.

Sidsel Høgh Engqvist (Vært)

Om du er ung, gammel, mand eller kvinde, rig eller fattig.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Og han skulle have rusket hende og spyttet på hende og skubbet hende i gulvet. Det er sket gentagende gange, og der har været noget med nogle knivsnit også. I virkeligheden er det bare en ret god reminder om, at vold i nære relationer sker alle steder. Også på Frederiksberg.

Sidsel Høgh Engqvist (Vært)

Ja, vold i nære relationer findes alle steder. Og det er derfor, vi har lavet den her podcastserie. For vold er ikke kun en privatsag, men et socialt problem, der skal opspores, forebygges og håndteres. Helst så tidligt som muligt. Podcastserien er til dig, der sidder som leder i en kommune, og dig, der som medarbejder møder borgerne en til en. Ja, faktisk for alle,

der ønsker at gøre en forskel og hjælpe med at forhindre vold i nære relationer. Det her er anden episode ud af fire, og i dag skal det handle om de dilemmaer, man som kommunal medarbejder kan stå i, når man skal opspore volden. Det kan give hjertebanken og et mylder af bekymringer at tage hul på den samtale. Derfor får du sidste episode konkrete råd og vejledning fra Organisationen Liv Uden Vold til netop, hvordan man tager den der svære samtale.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Nu er jeg kommet til Frederiksberg Rådhus.

Sidsel Høgh Engqvist (Vært)

Men først skal vi altså besøge Frederiksberg Rådhus.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Så jeg skal lige finde ud af, hvordan jeg kommer ind bag de her jerndøre. Jeg prøver lige at ringe.

Sidsel Høgh Engqvist (Vært)

Mit navn er Sidsel Engqvist, og jeg arbejder med vold i nære relationer hos Social- og Boligstyrelsen, der står bag podcasten. Og nu er det tid til at overlade ordet. Til Anette.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Da jeg endelig er kommet ind, finder jeg Mette og Milles kontor og banker på.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Hej. Hej. Er det Mette? Ja. Godt at møde dig. Tak. Hej. Hej. Er det Mille?

Mette Windfeldt (Fremskudt sagsbehandler, Frederiksberg Kommune)

Hej

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Ej, men hvor hyggeligt.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Mille Wolf Bengtsen er tovholder på det voldsfaglige område, og Mette Windfeldt er fremskudt sagsbehandler med otte års erfaring inden for vold i nære relationer. Sammen viser de mig rundt i det lille kontor.

Mette Windfeldt (Fremskudt sagsbehandler, Frederiksberg Kommune)

Her har vi os hele overgået, hvem vi har på krisecenter, og hvilke faser vi har.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

I øverste højre hjørne på en stor opslagstavle, spotter jeg et lille citat. Vi kan se, der står et citat over ved siden af os. Hvad er det? Hvad står der ved det?

Mette Windfeldt (Fremskudt sagsbehandler, Frederiksberg Kommune)

Der står, at forstå er ikke at retfærdiggøre. At forstå er første skridt til at undstå er ikke at retfærdiggøre. At forstå er første skridt til at undgå vold. Og det er bare sådan en meget god reminder til os selv. Og jeg tænkte, ej, den sætter jeg lige op for. Jeg tænker, det er vigtigt, det der med, at vi forstår, hvad er det, vold gør. Og det betyder ikke, at jeg siger, det er okay. Men også at huske det.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Vi forlader kontoret for at finde et ledigt mødelokal, hvor vi kan sætte os ned og tale sammen. Grunden til, at jeg er taget til Frederiksberg, er fordi, jeg har hørt, at de

på Frederiksberg har gjort sig nogle spændende tanker om, hvordan man helt konkret spørger ind til vold, hvis man sidder overfor en borger, hvor man har mistanke. En anden grund til, at jeg nu sidder sammen med Mette og Mille, det er, at de er i gang med at udforme en ny beredskabsplan for vold i familier, altså når der er børn involveret direkte eller indirekte. Eller kopierer man en beredskabsplan for vold i nære relationer, som en anden kommune har lavet. Som for eksempel Skives beredskabsplan for vold i nære relationer, som jeg tilfældigvis har printet, taget med i tasken, og nu hiver frem og spørger Mille, har du set Skives flowchart?

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Har du set Skives flowchart?

Mille Wolff Bengtsen (Tovholder, Frederiksberg Kommune)

Ja, vi har brugt den som inspiration. Vi har også lavet en step-by-step guide. Vi kan ikke være sikre på, at den bliver, før vi ved, hvad vi kan få godkendelse til. Men vi har set, hvad skives er.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Selvom kommunerne er forskellige, har de i Frederiksberg kommune godt kunne trække inspiration og viden ud af skives beredskabsplan. Men som Mille også forklarer, er det umuligt at bruge Skives plan fuldstændig én til én.

Mille Wolff Bengtsen (Tovholder, Frederiksberg Kommune)

Vi ved, at de er halv størrelse af vores kommune. Der er lidt i forhold til det helt lavpraktiske, at i Skive vil de inden for 48 timer have, at ledelsen mødes. Det kan slet ikke lade sig gøre her. Vores leders kalendre er booket for evigt frem. Det betyder ikke, at man ikke kan have nogle akut møder,

men vi vil aldrig kunne samle på kryds og tværs af hele kommunen inden for 48 timer. Det vil simpelthen være for svært, fordi vi er inden for stor kommune. Så ansvaret kommer nok hos os, hvor den ligger meget hos ledelsen i Skive, kommer den nok til at ligge lidt mere hos nogle fagkonsulenter og nogle nøglepersoner i hver sin afdeling, og så er det dem, der er tovholdere i hver deres afdeling.

Så det kommer nok til at blive forankret en lille smule anderledes i forhold til ansvaret, men ledelsen er ligesom med, og at man sparer med.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Det her er en vigtig pointe. En opbyggende ledelse er alt afgørende for, at et beredskab kan lykkes. Det gælder både i forhold til at prioritere ressourcer til overhovedet at lave en plan, som de i Frederiksberg konkret har prioriteret ved at ansætte Mille. Men også i implementeringsfasen, hvor ledelsen på tværs af afdelinger skal forpligte sig på, at den her plan står vi til ansvar for. Og det altså også gælder alle medarbejdere i alle afdelinger.

Mille Wolff Bengtsen (Tovholder, Frederiksberg Kommune)

Så hvis vi skriver, at du skal gøre dit og dat, så skal folk jo også gøre det. Og det er de fleste jo også interesseret i, men der er jo noget byråkrati, der gør, at det skal lige godkendes på nogle flere niveauer, før vi kan sige, at det er sådan, vi gør.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

På den måde går planen fra at være et stykke papir på en opslagstavle til at være en reel og brugbar værktøjskasse. Men en ting er at have en handleplan med værktøjer og redskaber. En anden er at bruge den i virkeligheden. Det er ikke altid lige let. Noget Mette, der er fremskudt sagsbehandler, ved alt om. Selv er hun hjemmevant i arbejdet med vold i nære relationer.

Men det er det langt fra alle hendes kollegaer, der er.

Mette Windfeldt (Fremskudt sagsbehandler, Frederiksberg Kommune)

Nu har jeg arbejdet med det i otte år, så jeg tror måske jeg også nogle gange har glemt det der med, at det ikke er en selvfølge, at man spørger så konkret ind, og at man faktisk også tør at spørge ind til det. Det er egentlig det, der er gået op for mig, at selv mine kollegaer, der sidder i socialafdelingen, der er vant til at arbejde med udsatte mennesker. For dem at skulle spørge folk om det med vold. Det er ikke naturligt for dem, og de faktisk synes, at det er relativt grænseoverskridende. Og der er nogen, der definerer, at der går den private sfære også. Jeg skal ikke høre om, hvordan konflikten, som det typisk vil være først, det folk siger, er derhjemme, eller de har skændtes eller sådan noget.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)Så den kan du godt mærke stadigvæk lever?

Mette Windfeldt (Fremskudt sagsbehandler, Frederiksberg Kommune)

Ja, den allerhøjeste grad. For det er også lidt et skifte ved at foregå omkring, at vold ikke nødvendigvis bare er en privatsag. Ja, og det der med at adressere det som et socialt problem på lige fod som et misbrug. Vi kan jo godt spørge ind til det. Og det jeg også synes har været interessant, det er jo, at vi stiller jo så mange andre spørgsmål. Altså taler om folk om deres selvmordstanker, hvor jeg tænker, altså det tænker jeg også er en privat sag.

Så det er jo noget med at få rykket grænsen for, at selvfølgelig kan vi også godt tale om det her, og det her er også på lige fod med misbrug eller psykisk lidelse.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Så du oplever faktisk, at folk har nemmere ved at spørge ind til selvmord end til vold i nære relationer?

Mette Windfeldt (Fremskudt sagsbehandler, Frederiksberg Kommune)

Ja, det tror jeg. Men jeg tror også, det er det der med, at det er noget, vi faktisk ønsker, og at vi også har talt lidt om, hvordan vi får det virkelig implementeret. Det er for eksempel på vores voksenområde, socialafdelingen, hvis man her i Frederiksberg Kommune skal have en ydelse efter servicelovens afsnit 5. Skal du have en støttet kontaktperson, skal du på et botilbud. Så laver vi en voksen udredning. Og i der, der står alle mulige andre ting. Der står netop selvmordstanker.

Kan du selv finde ud af at gå i bad? Alle sådan nogle ting, der står intet om vold. Og ellers er alt nærmest. Det er ikke misbrug, psykiatrisk ledelse. Har du haft selvmordstanker? Alt. Men der står intet om vold. Så man kan sige, at vi skal begynde at få implementeret det som en helt legitim og normal tilgang til, at det her selvfølgelig også er en social udfordring, og at vi er nødt til at afdække det.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Hvad er det, hvis du prøver at beskrive de her ambivalente eller forsigtige følelser eller usikkerheder, som kommunale medarbejdere kan have? Hvad er det, det går på, eller hvad der sker i folk, når man er i en situation, hvor man måske får mistanke?

Mette Windfeldt (Fremskudt sagsbehandler, Frederiksberg Kommune)

Jeg tror, der er flere ting, der er på spil. Jeg tænker, at det er specielt kompliceret, hvis du sidder i en familieafdeling. Kan det måske også være svært at have den åbne snak med forældrene omkring, hvis der er vold? Fordi der også er den her magt. Altså, der har jo en mulig magtrelation her. Så det kan være svært at spørge ind til, og det kan måske være svært for den voldsudøvende eller voldsudsatte også at være åben omkring det.

Og det tænker jeg er noget af det, der kan være sværest for kommunale medarbejdere, for lærere, for læger, for alle, der er omkring det her. Det er der med egentlig også at italesætte, hvad er det, jeg hører dig sige, og turde spørge en nysgerrig ind til det. Og ikke bare, hvis man siger, at der er en konflikt derhjemme. Og hvis man så bare lader den være der, så får man ikke udfoldet nødvendigvis, hvad er det, der sker derhjemme. Og det, som jeg egentlig har oplevet mange også sige, det er, okay, hvad så, hvis jeg åbner op for den pose? Hvad stiller jeg så op? Så siger han, at han bliver udsat for vold af sin kone. Men hvad skal jeg så gøre ved det? Der gjorde det mere håndgribeligt, fordi jeg vidste, at jeg havde en handleanvisning.

Jeg har hørt mange sige, at jeg kan gøre det værre. Hvad nu, hvis de fortæller det til mig? Betyder det, at de er i fare, når de kommer hjem? Får jeg åbnet op for nogle trauma og retraumatiseret. Så jeg tror, at i bund og grund handler det også meget om, at man ikke er klædt ordentligt på, at man er uvidende. Og det kender jeg jo selv, hvis jeg ikke føler mig tryk i noget, så er jeg mindre tilbøjelig til at spørge ind til det og være undersøgende omkring det.

Og det tror jeg i høj grad faktisk med vold, at det er der er ude at gå omkring det. Og det er egentlig også noget af det, der har gjort, at... Jeg tænker faktisk også, at et håndværk, ligesom med meget socialt arbejde, at det er noget, man skal øve sig på. Og der er meget samtaleteknisk i det. Hvordan, hvis jeg åbner op, hvordan får jeg stillet opfølgende spørgsmål? Hvordan får jeg lukket den og sikret mig, at jeg gør det rigtigt? Og det er jo derfor sådan en beredskabsplan.

Tænker jeg kunne give den der tryghed, også fordi den jo så vil guide dig og sige, okay, nu har du afdækket volden. Du har afdækket, at kvinden eller manden ikke er truet i sådan en grad, at vi tænker krisecenter, men vi tænker, at der er nogle ambulante tilbud. Okay, hvad gør du så? Så skal du kontakte din fagkonsulent. Du skal sende en underretning afsted til familieafdelingen. Og jeg tror, før det er der, så tror jeg desværre ikke. Så tror jeg, der vil være rigtig mange her på Rådhuset og ude i Jobcenter, og hvor vi ellers er placeret og møder det, der vil være mindre tilbøjeligt til at spørge ind til det.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Ja, som Mette påpeger, så kan en tydelig plan være med til at skabe tryghed for medarbejderne. Ved at være helt klar på, hvem der har ansvaret og hvad næste skridt er, kan man undgå nogle af de usikkerheder, der kan få en til at tøve med at gøre noget. En vigtig point, Mette også berører, er den her lurende frygt, man kan have for at retraumatisere eller gøre noget værre, hvis man spørger ind til volden. Og det er selvfølgelig et sensitivt emne, man skal være meget opmærksom på. Men ofte vil det være bedre at spørge ind, end at lade være. Med det på plads er det sidste, du skal høre fra Mette og Mille, en lidt utraditionel øvelse, de har taget i brug på Frederiksberg Rådhus.

Mette Windfeldt (Fremskudt sagsbehandler, Frederiksberg Kommune)

Altså vi er godt klar over, at for nogen kan det virke angstprovokerende, så vi startede faktisk, det var mig og min kollega Kirsten, som også er nøgleperson i socialafdelingen. Så vi indkaldte i de respektive små teams, de sidder i. Og så lavede mig og Kirsten et rollespil. Og lidt afhængig af, hvilken afdeling vi var i, så forsøgte vi også at tilpasse det med, hvis man mest har noget at gøre med pårørende og de udviklingshæmmede, så var det en pårørende, der talte med sagsbehandleren. Og så udførte vi et rollespil på fem minutter, hvor vi viste, hvordan man kan spørge ind til det. Så vi prøvede at lave en samtale, vi tænkte var så tæt på praksis. Og så inddelte vi folk i et hold af tre, hvor den ene skulle spille pårørende, den anden skulle være sagsbehandler, og så var der en observatør. Så de egentlig skulle genspille det, de havde set os gøre,

så man ikke skulle tænke, hvordan skal jeg nu? Så var der ligesom noget at forholde sig til. De måtte gerne gøre mere eller gøre det anderledes, men så vidste de i hvert fald, at det var nogenlunde sådan, man kunne gøre det. Og så havde de sådan set muligheden for at time out sagsbehandleren og få observatøren til at

hjælpe med, hvordan de kunne spørge mere ind. Og så fulgte vi op i plenum, både hvordan det var at være den pårørende, og hvordan det var at blive spurgt ind til det. Og det, der var lidt interessant, var, at det var en rar fornemmelse at se dem, der prøvede at være den voldsudsatte eller voldsramte, faktisk at blive spurgt ind til det. Det syntes de egentlig var meget rart. Og det der med at blive mødt af en, der turde at spørge ind til det, synes de egentlig var meget rart. Og det der med at blive mødt af en, der turde spørge ind til det, og at man ikke blev mødt med et eller andet. Og nogle af deltagerne synes, at det var mega grænseoverskridende, og der var bl.a. en, der reagerede med, at hun kom til at grine, fordi hun syntes, at det var så erklæret for hende, eller så uvant. Så det var ligesom hendes strategi, det var, at hun begyndte at grine, og hun var sådan, okay, det er nok meget godt, at jeg gør det her i det rum her, og ikke når jeg sidder foran en. Og høre observatørerne, hvad de lagde mærke til. Netop sådan noget helt kropssproget. Hvordan ændrede det sig? Hvad formuleringer, hvordan virkede det? Vi havde også bedt om observatøren, det de skulle notere, så det var alt det, der var godt. Så det var det, der ligesom blev fokus. Så man havde fokus på, hvad kan jeg gøre mere af? Det kan jeg klart anbefale.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Vi snakker og snakker. Der er så mange gode tanker her på Frederiksberg. Så selvom de ikke er færdige med at udarbejde og implementere en decideret beredskabsplan for vold i nære relationer, ja, så er de på rette vej. Pludselig går det op for mig, at tiden er gået, og jeg har faktisk lidt travlt, for jeg har en anden aftale. En aftale med organisationen Lev uden vold, som er en af flere organisationer ude i civilsamfundet, der arbejder med voldsforbyggelse og behandling i Danmark. Mens jeg pakker mikrofonerne sammen, kommer Mette og Mille med en sidste god pointe, der skal med her. Der er nemlig flere måder at opspore vold på. Man kan både aftale i sin kommune, at det er noget, man systematisk spørger ind til. Med den metode vil man selvfølgelig opspore mest vold. Men man kan også gøre det, at man først spørger ind, når en konkret mistanke om vold opstår. Med den pointe slået fast, takker jeg Mette og Mille for snakken og hopper på min cykel og cykler ud mod Lev uden vold, hvor Louise Glerup Aner venter på mig.

Louise Glerup Aner (Lev Uden Vold)

Jeg hedder Louise Glerup Aner. Jeg er chef for viden- og formidlingsafdelingen i Lev Uden Vold.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Lev Uden Vold er Danmarks nationale enhed mod vold i nære relationer. De laver blandt andet landsdækkende undersøgelser, har en hotline, som både voldsudsatte og fagfolk kan ringe til. Og så har de masser af faglig viden omkring, hvordan man kan opspore og håndtere vold, f.eks. hvis man arbejder i kommunen. Og til at opdage og opspore volden, har Louise fire trin, man kan bruge.

Og lad os bare tage det første trin først. Det handler om at få sin mistanke bekræftet og spotte tegn på volden.

Louise Glerup Aner (Lev Uden Vold)

Nogle af de tegn, man kan være opmærksom på som kommunal medarbejder, der møder borgere, der potentielt kan være udsat for partnervold, det kan være fysiske skader, typisk fysiske skader, hvor man så får nogle utroværdige forklaringer på, hvad der er sket. Fordi selvfølgelig kan man have fysiske skader, men hvis det er igen og igen, og forklaringerne lyder mærkelige, så er det meget fint, at der er en lille opmærksomhed, der løfter sig der.

Så kan det være forskellige former for psykiske tegn. Det kan være stress, angst, depressioner. Det kan jo selvfølgelig også være tegn på alle mulige andre ting, eller reaktioner på andre former for belastninger. Men det kan også være en reaktion på at være udsat for vold i nære relationer. Så kan der være noget som en ændret adfærd, eller en form for isolation, hvis man bemærker det,

eller hvis der kommer en eller anden form for frygt for partneren op i nogle af de samtaler, man har. Det kan også være henne i jobcenteret, hvis man altid har sin partner med, som bisidder. Det kan jo være i jobcenteret, hvis man altid har sin partner med som bisidder. Det kan være rigtig fornuftigt i nogle tilfælde, og rigtig hjælpsomt i nogle tilfælde. Men der kan også være situationer, hvor man lige skal være ops på, hvorfor det nu er nødvendigt. Det kan også være, at man ser, at en borger er økonomisk afhængig, eller får sin økonomi kontrolleret,

eller sit nemme idé kontrolleret af sin partner. Det kan man også lige være opmærksom på, tænker jeg.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Okay, nu har du måske en lidt mere underbygget mistanke om, at der finder en eller anden form for vold sted. Men inden du spørger konkret ind, er det vigtigt først at sørge for at skabe de bedst mulige rammer for samtalen. Derfor handler trin nummer to om at skabe et trygt og ærligt rum.

Louise Glerup Aner (Lev Uden Vold)

Hvis man har en borger eller er i kontakt med en borger, hvor man er bekymret for, om vedkommende er udsat for partnervold, og gerne vil spørge mere ind til det, så er der også nogle rammer for den samtale, man lige skal tænke igennem. For det første kan det være en rigtig god idé, at sørge for, at samtalen foregår med kun den ene borger. Altså, man skal tale med den voldsudsatte, eller den, man er bekymret for, uden at partneren er til stede. Og så er der selvfølgelig også noget om diskretion, fordi det kan være meget personligt at blive spurgt ind til nogle af de her ting, så derfor er det vigtigt, at det er i et rum, der også er tillidsfuldt og trygt, og

hvor man oplever eller har en formodning om, at de ting, man siger, ikke bliver sagt videre. Så derfor kan det også være rigtig fint, at man lige gør opmærksom på, at man har tavshedspligt.

Samtidig er det jo selvfølgelig også vigtigt, at hvis der er børn i familien, at man også får sagt, at man så også har underretningspligt, hvis man får noget at vide, som man bliver nødt til at underrette omkring.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Når rammerne er på plads, er det tredje trin at tænke over, hvordan man selv er til stede i rummet. F.eks. ved at lægge sine fordomme fra sig og være rummelig.

Louise Glerup Aner (Lev Uden Vold)

Når man spørger ind til partnervold, så er det jo også vigtigt at være rummelig i forhold til, hvad det er, vedkommende fortæller. Og det er rigtig vigtigt, at man ikke også taler meget grimt om partneren, eller dæmoniserer partneren, fordi det kan samtidig faktisk skabe den der afstand, eller at man mister lysten til at tale om det, fordi det bliver for svært. Så det her med også bare at sige med det samme, du skal gå fra ham eller hende. Det er heller ikke nødvendigvis den bedste tilgang til det, selvom det er det, man måske har aller mest lyst til at sige. Så er det bedre at lade det tage den tid, det tager, og så mere bare have den her lidt brede indgang til det, eller bekymrende spørger ind, og så i øvrigt stille sig til rådighed og sige, at jeg er her, hvis du på et tidspunkt bliver klar til at have mere hjælp.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Endelig fortæller Louise, at det fjerde og sidste trin handler om at tænke over de konkrete ord, man bruger, og de spørgsmål, man stiller.

Louise Glerup Aner (Lev Uden Vold)

Hvis man gerne vil spørge lidt ind til det, så kan det være en god idé at starte med nogle meget åbne spørgsmål. Altså mere spørge til, hvordan har I det derhjemme? Eller hvis der er noget særligt, man har været bekymret for, man har set. Man kan også spørge om tilladelse til så at spørge dybere ind i det. Er det okay, jeg spørger dig mere om, hvordan I har det derhjemme, for eksempel?

Det kan være nogle af de der små greb, men hvor det kan være en rigtig god idé at lade være med at bruge ordet vold, fordi det kan faktisk få nogen til at føle, at det bliver for voldsomt på, eller at man ikke selv erkender, hvis man ikke har erkendt, at det er vold, man er udsat for, så kan det blive meget voldsomt at blive spurgt til, om man er udsat for vold. Så derfor kan det være rigtig fint i mange sammenhæng at vente med at bruge ordet vold til borgeren måske selv begynder at bruge ordet vold.

Selv om den borger, man nu sidder med, måske ikke nødvendigvis har lyst til at få hjælp lige der, hvor du spørger, eller måske ikke har lyst til at åbne sig så meget lige

der, hvor du spørger. Så har man måske alligevel været med til at så et frø, som så på et tidspunkt kan spire og betyde, at man så får modet til at række ud. Så selvom man føler, at der ikke lige bliver grebet, så har man måske alligevel sat nogle tanker i gang.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Jeg takker Louise for at gøre mig klogere på de fire små trin, der i nogle tilfælde kan blive livsforvandlerende for et andet menneske. Og selvom trinene er små, er de ikke lette. Det kræver selvfølgelig tid, viden og en masse øvelse at blive god til dem. Man kan finde flere ressourcer på Liv uden Volds hjemmeside. Blandt andet dokumentet 10 råd, du bør tænke over, før du begynder at spørge ind til partnervold. Og en hel håndbog, der henvender sig til kommunale sagsbehandlere, der skal opspore og håndtere vold i nære relationer. Og hvad så, når man har opsporet volden? Hvad gør man derfra? Ja, det undersøger vi i næste episode, der handler om, hvordan man håndterer vold, når man møder den.

Sidsel Høgh Engqvist (Vært)

Tilbage er bare at sige, at podcasten bliver udgivet af Social- og Boligstyrelsen og produceret af podcastbureauet hearHEAR. Informationer og links finder du i episodebeskrivelsen til podcasten. Og hvis du kan lide det, du har hørt, så del episoden med en kollega, der måske også har interesse i hjemmet. Jeg hedder Sidsel Engqvist.

Anette Lilleøre (Journalist/fortæller)

Og jeg hedder Annette Lilleøre.

Anders Guldborg (Journalist)

Og jeg hedder Anders Guldborg.

Sidsel Høgh Engqvist (Vært)

Tak for nu, og tak for at lytte med.

Ressourcer

- Social og Boligstyrelsen: Vold i Nære Relationer, <https://www.sbst.dk/voksne/vold-i-naere-relationer>
- Skive Kommune: Mistanke om vold mod voksne i nære relationer, <https://skive.dk/demokrati-og-kommune/vision-politikker-og-planer/planer-og-strategier/sas-planer-og-strategier/mistanke-om-vold/>

- Lev Uden Vold: 10 råd du bør tænke over, før du begynder at spørge ind til partnervold,
https://levudenvold.dk/media/sl2e0cmj/10-ra-d_f%C3%B8r_du_sp%C3%B8rger_til_partnervold_210406.pdf
- Lev Uden Vold: Samtaleguide, faktaark og viden,
<https://levudenvold.dk/for-fagfolk/materialer/>